

LBRIS

We know
books

ANA-MARIA CIOBANU

ACASĂ

Poeme despre întoarcere

București, 2026

Mamă,
tu mi-ai zis odată “fata mea, lumea e rea”,
dar eu nu te-am crezut,
nu am văzut-o așa
de crudă, rece, fără inimi,
dar astăzi când stau aici, pe leagănul copilăriei,
simt cum toate răutățile lor m-au schimbat.

Mamă,
mi-ai spus mereu să am grijă,
să-mi iau flori și haine singură,
să mă iubesc, să mă răsfăț,
până când a venit el.

Mamă,
dacă el nu e iubirea mea cea mare
sau dacă mă va duce la altar într-o zi de mai,
așa cum mi-am dorit mereu
și-mi va da acea familie frumoasă
cu tatăl care se joacă cu copiii?

Într-un colț de sat,
după o poartă roșie ca mărul
stau doi ochi albaștri, privind cum
jumătate din copilăria lor
pleacă, trăgând după ea un cărucior cu haine
care nu-și găsesc liniștea aici, în acest colț,
în universul fetei șatene cu ochii migdalați ca niște mărgelile
care vor să se întorcă,
să o mai dea o dată în leagănul din fața casei,
acela pe care nu l-au demolat
pentru că îi păstrează sute de amintiri cu el,
omul acela mic, cu părul alb și genele plecate
care îi zâmbesc gingaș și fără de păcate,
simțind în piept doar o durere,
durerea propriei case în care nu mai este,
dar speranța că acei ochi albaștri
îl vor iubi mereu
ca pe un bunic
firav,
mic,
liniștit
care își va veghea mereu comoara mică
și care astăzi zâmbește către cer,
simțind pe față doar lacrimile copilăriei
de ieri.

Mă simt acasă
în bucătăria ta
care astăzi a devenit a noastră;
mă simt acasă
în brațele tale
care ieri nu mă cunoșteau;
mă simt acasă
în camera ta
în care astăzi dormim împreună;
mă simt acasă
sub privirile tale
care a eternitate-mi sună.

Ieri,
stăteam la măsuța de machiaj,
în timp ce timpul se așterne pe cadran
ca pudra pe obrajii roșii.
Priveam atent în poarta timpului
și ascultam cum cosmosul iubirii
tace.

Azi,
zgomotul mamei făcut din bucătărie
îmi eliberează fluturii capturați în borcan
pe care îi ascund după măsuța de machiaj.

Mâine,
mă voi așeza pe scaunul rămas astăzi micuț
și voi încerca să te uit printre sertare, copilărie cu ochi de mare,
în timp ce sărutul timpului care se apropie de mine,
mă hipnotizează să te ascund și mai bine printre paletele de
pudră.

Spune-mi că ți-e dor de ochii mei albaștri,
de căldura brațelor ce te strângeam mereu,
de zilele de dimineață în care nu puteai să mă trezești,
de poeziile scrise printre lacrimi,
de cutia poștală mereu plină de hârtii scrise cu un negru pix,
de mesajele mele pline de culoare,
de fotografiile pe care le făceam,
de marea în care mă pierdeam mereu cu firea,
de animalele pe care le-ndrăgesc,
de părțile tale rele pe care le iubesc,
de vocea mea câteodată ridicată,
de firea mea interioară panicată,
de frica mea de a te pierde,
de călătoriile la care visez să te am pe tine
și ale mele visuri,
de acel “acasă” pe care l-am format.

Soarele stă nemișcat pe cerul arămiu,
iar vântul aduce miros de iarbă și fân.
Fluturii zboară ca amintirile dintr-un vis,
iar râsul nostru se amestecă cu ciripitul păsărilor.

Frunza se leagănă, ochii se-ascund în umbre,
iar timpul se scurge încet ca mierea pe degete.
Copilăria se întinde în câmpuri aurii
și fiecare pas lasă o urmă de poveste.

Râul șerpuiește printre flori și pietre,
apă rece care ascunde secrete de vară.
Ne stropim cu râsete și cu frunze căzute,
iar timpul pare să stea doar pentru noi.

Cireșele sunt roșii ca obrajii noștri,
gustul lor dulce ne ține în loc clipa.
Soarele se joacă printre crengi,
iar noi culegem amintiri ca pietre prețioase.

Seara aduce aerul blând al câmpului,
iar păsările se întorc spre cuiburi tăcute.
În august, totul e infinit și simplu,
iar copilăria se așază lin pe umeri.

M-am așezat pe partea ta de pat,
simt cum întunericul îmi intră în vene,
iar soarele care doarme în pieptul meu
se ascunde de absența ta
care îi smulge strălucirea.
Rămâne doar lumina ta rătăcită,
agățată de marginea pernei
ca o amintire care nu mai știe
dacă e vis sau dor.
Îți aud respirația în ecoul pereților,
un murmur cald, pierdut între ieri și azi,
și-mi spun că iubirea ta
n-a plecat cu tine —
doar s-a ascuns în umbra mea.

Oglinda e o poartă spre mine,
unde fluturii din borcane dansează
și fiecare rază de soare păstrează
ecoul râsului din camerele mici.

Frunzele vântului aduc fotografii ascunse,
stele căzătoare ale clipei care nu moare,
iar păianjenii de praf strălucesc
în lumina zilelor simple, pierdute și iubite.

Copilăria stă ascunsă în sertare și în sticla timpului,
un tărâm de vise și de joacă,
unde fiecare pas e un nod în panglica amintirilor.

Mama îmi spunea:
„fată, vezi că lumea-i rea”
și-mi puneă frica-n buzunar ca pe-o monedă de rezervă,
să n-o cheltui pe oricine.

Îmi lega vorbele cu grijă să nu cadă pe drum,
și-mi învăța pașii mici să nu fac zgomot în viață.

Spunea că oamenii dor
fără să ridice mâna,
că promisiunile se strâng ca rufele ude, uitate-n vânt.

Dar tot ea îmi lăsa lumina aprinsă,
seara, în bucătărie,
ca să știu unde să mă-ntorc când lumea își arată colții.

Și-acum, când răul are glas tare,
îi aud șoapta ca pe-un acasă:
ai grijă, fată — dar nu uita să te iubești.